

[Niels Frederiksen.]

var Bonden, der rejste sig, syntes at kunne ligestille med det, man agtede at foretage sig fra Oppositionspartiernes Side, nemlig da Skipper Klement samlede de 9 Sogne deroppe og gik imod Herremændene, brændte deres Gaarde af o. s. v. Der er bare det kedelige ved det, at nu er Brikkerne stillet om; de danske større Bønders Førere har jo samlet sig med Herremændene om at føre et Angrebstog — mod hvem? Ja, mod hele den Almue i Landet, som savner noget, de kan kalde deres, mod den Ungdom i Landet, der ønsker at faa et Hjem, en Virkeplads, som den kan kalde sin, mod alle de ti Tusinder af Borgere i By og paa Land, der har den Trang i Sindet og det Maal i Sigte: Kan vi enten som Arbejder i Byerne, handlende, Haandværkere eller erhvervsdrivende paa hvilket som helst Omraade naa den Dag, da vi kan faa en Byggegrund, hvor vi kan rejse vort eget lille Hjem? det er mod hele den besiddelsesløse Almue, at man nu rejser sig ikke som Skipper Klement til Modstand mod Herremændenes Undertrykkelse, men mod den Almue, der kræver det mindste, man efter min Mening som stræbsom Borger i Landet kan kræve af sit Fædreland: en lille Plet til en rimelig Pris, hvor man kan rejse sit eget Hjem.

Jeg vil sige til Hærførerne i den Kampopstilling, der nu er taget, at de maa endelig ikke forveksle det, der nu foregaar, med det, der foregik i det 16de Aarhundrede, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup refererede. Det ærede Medlem har jo selv flyttet sig og sine over i Herremændenes Kred, nu retter han sine Angreb ikke mod Herremændene, men mod den Almue, som i sin Tid rejste sig mod Herremændenes Overgreb.

Siden vi taler om Historie, kan det være ret interessant at se, hvorledes man ogsaa i øvrigt kan fremdrage Lighedspunkter. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse en interessant Udtalelse, som stammer fra en historisk Begivenhed, der paa en vis Maade har Lighedspunkter med den nuværende Situation. Jeg skal oplæse, hvad 104 jydsk Herremænd og Proprietærer sendte ind til Regeringen, den Gang de store Landboreformer var under Opsejling; den Sprogbrug, de Bekymringer og Udtryk, som der findes, kunde i samme Form fuldkommen dække det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Ordførertale forleden Dag. Det hed i Skrivelserne:

„Vi haver Aarsag til at frygte for vore Ejendommers almindelige Under-

trykkelse, Indgreb i vores Rettigheder, som paa Lovene ere grundede, og vore Friheders Indskrænkelse, der med Tiden vil gøre os brødløse, forvolde en Forstyrrelse i det hele, bringe Landet nær sin Undergang og gøre Efterslægten ulykkelig.“

Naar man hører denne Debat, faar man næsten den Opfattelse, at hvis disse Jordlove, som nu foreligger til Behandling i den høje Rigsdag, blev gennemført, vilde vore Rettigheder blive os berøvet og Efterslægten betegnet som ulykkelig, stillet overfor en anden Retsorden i det danske Samfund.

Jeg fører et Forsvar for den Brugsform, der her er Tale om, fordi jeg efter de Erfaringer, jeg ved Administration har indhentet, har faaet den Forvisning, at den Brugsform giver den største Sikkerhed for, at Landbrugeren i Danmark uden at skade sine Medmenneskers berettigede Interesser har Betingelserne for at faa Løn i Forhold til det Arbejde, han udretter. Hvis det danske Landbrug derimod stiller det Krav til Lovgivningsmagten, at det, foruden det berettigede Krav paa at faa Løn i Forhold til udvist Dygtighed og udrettet Arbejde, tillige skal have Ret til at indkassere Virkningerne i Penge af Ungdommens stedse større Dygtighed og Produktionsevne, indkassere til sig som Grundejer det stedse stærkere Krav paa Jord fra de ti Tusinder af unge, der rykker frem og forlanger Plads i vort Land, da vil den almindelige Bondebefolkning se sig narret, naar Resultaterne foreligger. De vil blive narret Gang paa Gang, hvis de tror, at det, det gælder om, er, at Landbolovgivningen hjemler den størst mulige Belaaningsret. For Bonden i Danmark har i sit Krav til Lovgivningen kun en virkelig Interesse: at der sikres ham Udviklingsmuligheder, Produktionsbetingelser og Løn for Arbejde. Og saa bør han ikke stille Krav om andre Værdier end dem, han selv frembringer. Det danske Landbrugs Udøvere har en Standard, en Dygtighed og Produktionsevne, der er tilstrækkelig til, at de kan føre dette Landbrug videre, naar blot det kan sikres dem, at de faar Udbytte af deres Dygtighed og af det Arbejde, de udretter.

Jeg var selvfølgelig meget taknemmelig for den Belæring, det ærede Medlem Hr. Duborg gav mig og det høje Ting. Jeg beundrer den Selvtillid, hvormed denne Belæring blev fremført, og jeg forstod, at det ærede Medlem havde anvendt megen Omhu paa at undersøge de foreliggende Forhold. Han udtalte jo ogsaa den strenge